Ч. 251 (11.502). Львів, субота 10. листопада 1928. Оплачено готівкою [illegible] Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 25-41.
„ Друкарні: 25-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Румунська кріза.

Львів, 9. листопада 1928.

В дні 3. ц. м. Регенційна Рада румунського королівства видала такий комунікат:

Уряд В. Братяну передав Регенційній Раді димісію кабінету. Регенційна Рада прийняла димісію.

Цей короткий комунікат закінчує один етап румунської крізи, а розпочинає другий, який доцільніше булоб назвати крізою румунського уряду. Повоєнна Румунія, побільшившись більш як у двоє „приєднанням“ до відсталого й некультурного „материка“ цілих провінцій з вищою матеріяльною й духовою культурою, найшлася у безвихідному положенні. Над Семигородом, Буковиною і Бесарабією заваготіла рука некультурного реґату. А тією рукою є сіґуранца (політична поліція на зразок царської охрани), перманентне виняткове положення в Бесарабії й на Буковині, важкий гніт у Семигороді і режім репресій, винародовлення, кольонізації й відмовлювання „меншостям“ найпримітивніших громадянських прав, здійснюваний з упертістю простака й маняка ліберальною партією під проводом „династії“ Братянів.

Як довго жив старший, „залізний“ Йонель Братяну, як довго в добі інфляції й девальюації Румунія могла клигати власними фінансовими засобами і як довго румунський уряд міг заслонюватися „більшовицькою небезпекою“ та відогравати ролю „заборола культури й цивілізації перед напором варварського сходу“, — так довго ні один промінь світла не міг упасти до цеї малої тюрми не лише народів, але й власного громадянства.

Розуміється, що цей страшний, середньовічно-інквізиційний режим мусів відбитися і на житті румунського громадянства. До здавлювані всіми засобами опозиції „інородців“ приєдналася й опозиція дещо культурнішої й поступовішої частини румунського громадянства, репрезентована головним чином національно-селянською партією під проводом Маніва.

Велике замішання, а одночасно ослаблення диктатури братянської „династії“ та її „дворян“ з ліберальної партії спричинили династичний крутіж і смерть Йонеля Братяну. Тоді й румунська опозиція, особливо нац.-селянська партія, піднесла голову, чого висловом був великий селянський конґрес в Альба Юлія з революційним підкладом.

Румунська кріза поглибилася. Вінтіля Братяну, не зважаючи на величезну більшість в парляменті, добуту всіми засобами виборчих розбоїв, почув себе слабким на президентському столі свого брата. А тут зростала і прибирала на насиленні опозиційна аґітація, яка почала навіть за кордоном перепиняти урядові заходи в справі позички. Головним домаганням опозиції було уступлення уряду і розписання нових виборів до парляменту „без інґеренції влади“, себ-то без виборчих зловживань і розбоїв.

Правда, урядові вдалося поробити вступні кроки в справі позички, особливо в Німеччині, однак дорогою ціною. Закордонна позичка і валютово-фінансова стабілізація Румунії — це основна вимога сучасної хвилі. Невдобуття позички могло викликати поважні внутрішні заворушення, а навіть нагальний і насильний переворот. На шляху до осягнення позички перша стояла Німеччина. Після довгих переговорів Німеччина згодилася взяти участь в румунській позичці (у висоті 15 міл. фунтів штерлінґів), одначе під умовою привернення німецького господарського становища в Румунії з перед війни та звороту сконфіскованих німецьких маєтків. Порозуміння з Німеччиною промостило Румунії дальший шлях до позичкових переговорів в Льондоні й Парижі. В половині листопада румунська позичка має бути виложена до субскрипції на грошевому ринку.

Цей превенційний успіх ліберального уряду В. Братяну дає йому змогу „з честю“ уступити місце новому урядові, який би зреалізував позичку, перевів валютово-фінансову реформу і довів до внутрішнього заспокоєння.

З моментом прийняття димісії уряду Вінтілі Братяну заіснувала кріза уряду. В справі його наступника ведуться переговори між Реґенційною Радою й партіями з одного боку і між партіями з другого. Кола, що гуртуються біля Реґенції є за створенням переходового концентраційного уряду під проводом льондонського амбасадора Тітулеску або кн. Стірбея, мужа довіря королевої Марії. Завданням цього уряду булоб довести до кінця закордонну позичку і перевести нові вибори. Становище Реґенції обстають провідники правиці з В. Братяну на чолі та провідники центра: проф. Йорга і ген. Авереску. Однак всякій концентрації з усею рішучістю і нагальністю протиставиться нац.-селянська партія. Її провідник Маніv домагається уряду і повноти влади для себе, для своєї партії. Це становище підтримують також соц.-демократи. В справі позички селянська партія готова взяти на себе всі зобовязання уряду. Вона обіцяє перевести внутрішню санацію в сфері господарській і політичній.

Компромісові кола є притиснені до муру, бо 15. грудня ц. р. припадає платність купонів від пяти міліярдів лей румунської ренти.

В дні 3. ц. м. кріза румунського уряду ввійшла в критичну стадію. Перед суботою (10. ц. м.) не можна сподіватися її вияснення, а тим менше вирішення, бо посли покинули Букарешт. В якому напрямку наступить розвязка крізи та чи створений уряд матиме більш трівкий характер, чи тільки коротко-переходовий, як нпр. попередній двірський кабінет кн. Стірбея, — зайвим було би комбінувати. Певним є одно, а саме, що сучасна кріза має глибокий підклад та що теперішній її стан виявляє всі признаки перелому в напрямі прищеплення у внутрішньому житті Румунії европейських принципів.

Після львівських подій.

ТРИ НАГЛІ ВНЕСЕННЯ В СОЙМІ.

В справі відомих львівських подій, що мали місце в трьох перших днях листопада, зголошено в варшавському соймі три внесення, в тім два польські і одно українське.

Найобширніше і найбільше вичерпуюче є **українське внесення.** Його зміст подаємо в дослівному перекладі за львівською „Хвилею“, дотичне число якої не було сконфісковане. Отже в „Хвилі“ читаємо:

Найобширніше є внесення Українського Клюбу, в якім докладно представлений хід львівських подій. На вступі міститься твердження, що якщо навіть спричинники ушкодження памятників були українці, то українське громадянство за ті вчинки не може брати ніякої відповідальности, хочби з уваги на аналогічне ушкодження українських памятників невикритими досі спричинниками.

В списі подій подані докладно подробиці про поведення поліції як на площі св. Юра, так і в інших прилюдних місцях. Внесення виступає проти тенденційного, підбурюючого характеру комунікатів преси (а між іншим проти твердження, немов би то українські посли Целевич і Ліщинський виголошували підбурюючі промови. Внесення зазначує, що ці посли були того дня поза Львовом.) Далі внесення представляє в подробицях ініціятиву послів Українського Клюбу у львівського старости гродського Райнлендера і в воєводи Голуховського, а також текст телеграми висланої головою Українського Клюбу д-ром Д. Левицьким до премієра Бартеля. Внесення наводить факти демолювання українських установ, а описуючи події під Українським Академічним Домом при вул. Супінського звертає увагу на сальву, яку віддало військо з цитаделі. У висновках внесення домагається:

Високий Сойм зволить ухвалити: Сойм вибирає надзвичайну комісію в цілі прослідження подій, які мали місце у Львові дня 1-го листопада 1928 р. і в слідуючих днях. Ця комісія матиме право переслухування свідків, вгляду до всіх актів державних властей а до 14-ти днів має зложити Соймові справоздання з внесенням про покарання винних. Сойм взиває уряд: а) до звільнення воєводи Голуховського за його становище та призначення іншого воєводи, який дав би ґарантію утримання ладу і порядку у своєму воєвідстві; б) до видання заряджень, які ґарантувалиб українському населенню безпеку життя і майна; в) до виплати відшкодувань тим українським особам і установам у Львові, які потерпіли наслідком ексцесів дня 1-го листопада 1928 р. і слідуючих днів“.

Львівський „Дзєннік Львовскі“, орган львівських бебістів, приносить внесення посла Левенгерца і тов. з клюбу „Б.Б.“ в справі львівських подій. Це внесення звучить:

„Високий Сойм зволить ухвалити: Звaживши, що в трьох полудневo-східних воєвідствах т. є львівськім, станиславівськім і тернопільськім або в т. зв. східній частині „Малопольскі“ від віків у границях польської держави живе і працює польське й українське населення, що ділить спільно долю і недолю, —

що з уваги на сотні тисяч мішаних супруж воно є звязане найтіснішими і найсердечнішими вузлами крови і братерства, а з уваги на вікову традицію спільного життя і співпраці звязане ще й нерозривними нитками братерства і спільним інтересом добробуту держави і населення, безпеки і спокою а також культурного розцвіту, —

зваживши далі що головним завданням державної політики є, щоби обі братні народності жили біля себе у взаїмній пошані і привязанні до держави, зерній [illegible] —

зваживши нарешті, що в днях 31. X. на 1. листопада 1928 в Львові в дні „задушок“ групка людей української народности спрофанувала найсвятіші для близьких і ширшого польського населення памятники поляглих батьків і матерей, братів і сестер, а потім допустилася дальших проступків, змірюючих до трощення атмосфери згідного співжиття і співпраці, а також привязання до держави,

взиває уряд, щоби хід тих подій докладно прослідив і поробив з них відповідні висновки.

Третє внесення в справі львівських подій зголосили **вшехполяки** з імени свого клюбу, що зветься тепер **„Клюб Народови“**. Отже „Клюб Народови“ зголосив, як пише „Хвиля“ внесення в справі злочинного виступу українських боєвих організацій у Львові проти безпеки Польщі. Внесення домагається притягнення до карної відповідальности не лише безпосередніх спричинників, але також політичних організаторів і керманичів, а також домагається негайного видання зарядженнь для забезпеки спокою в Сх. Галичині. Зокрема вимагає розвязання і припинення діяльности таких українських установ як „Сокіл“ і „Луги“, які під покришкою культурно-суспільної діяльности ведуть підготову боєво-революційну акцію, спрямовану проти польської держави“.

Ось і всі три внесення.

ТРУСИ Й АРЕШТУВАННЯ.

Крім поданих вже у нас в попередніх числах маємо ще такі інформації про труси й арештування у Львові:

Дня 1. листопада п. р. арештовано в Єзуїтськім городі: Олександра Малиновського з Волині, уч. III-го курсу сем. і Романа Луки, уч. II-го курсу сем.

Разом з арештованою під Юром і випущеною вже на волю Іриною Краськівною сиділи в поліційних арештах арештовані під Юром Ольга Павлівна й Оксана Пачовська.

В 1. год. ночі з 5. на 6. ц. м. переведено трус в помешканні інж. П. Дурбака, після чого арештовано його сина Тараса.

В ночі з 4-го на 5-го листопада переведено ревізію у студентки філ. Софії Бачинської, після чого її арештовано. По переслуханню на поліції випущено її на волю.

В суботу дня 3-го листопада арештовано після переведення ревізії Олександра Цибульського, студ. філ., замешкалого при вул. Личаківській ч. 127.

Дня 3-го листопада перевела поліція основну ревізію в приватному помешканні п. Олександра Горуцького при вулиці св. Антонія ч. 1. Ревізія відбулася у звязку з арештуванням Волод. Гафтвича, субльокатора п. Горуцького.

В середу 7. ц. м. переведено трус у п. Баковичевої, Вишинського 24. Поліційні органи не найшли нічого, але арештували сина п. Баковичевої, Петра, прив. урядовця.

Крім поданих у нас арештовано ще отсих студентів: братів Гошоватюків, Вишнів, Совинського, Шимонського, Вишиць[illegible]кого, Макара і Драгана. Вийшли за волю: Адамчук, Радзвил і Волод. Стецький.

•

Довідуємося, що арештовані, яких є понад 80, розміщені в кількох арештах. Частина їх сидить у поліційних арештах при вул. Яблонків, частина в дисциплінарно поліційних арештах при вул. Казимирівській, а решта в [illegible] і на Бригідках. Слідство проти арештованих ведеться [illegible] Переслухування арештованих [illegible] від 5. ц. м.

У звязку з переповненням [illegible] арештів [illegible]

давно комуністів або до суд. арештів при вул. Баторія або де Бригідок.

ГОЛОСИ ПОЛЬСЬКОЇ ПРЕСИ.

„Огірчення і біль“.

„Ілюстр. Курєр Цодз.“, широко підтримуваний українськими читачами, який в справі сьогорічних листопадових подій створив уже цілу казкову сірію на тему оповістей з тисяча й одної ночі, в ч. 310 з 8. п. м. містить передовицю під написом: „Огірчення і біль у Львові“.

З приводу чого огірчення і біль? — спитає цікавий читач. А з приводу того, що

„політика, яку ведеться супроти русинської меншости, є така фатальна, що з одного боку викликує серед українців все більше розбещення, а серед польського громадянства сумнів, чи живе воно у себе в краю, в Польщі — і чи втішається правами народу щонайменше рівноправного“.

Мовляв, на вулицях Львова є тероризовані поляки так, що на Руській вулиці здержуються говорити по польськи. Це мало стрінути кілька польських жінок, за якими ніби то „українські герої“ кричали „За Сян“.

„І немає нікого — пише цей сентиментальний“ орган — хтоб заступився за напастованими жінками і доразово покарав гайдамацьких героїв за публичне насильство! Такі випадки є щораз то частіші, а безкарний їх спільок підтримує й розбещує українську завзятість. Коли такі факти будеться довше терпіти, то без сумніву Львів з часом почнеть ся перемінювати в бастіон українізму в якому будуть гостювати русинські переворотовці і підюдники“.

До тогож українці з дня на день викупляють нерухомости у Львові за гроші, видобувані агітацією з Америки, а перш усього „теплою рукою“ одержувані з „Берліна“.

На тому не кінець.

„Все частіше появляються на вулицях Львова нові крамниці з вивісками і написами виключно в українській мові. Є це головно крамниці з **люксусовим товаром**“ (?!). А істнують ті крамниці (очевидно, істнуючі тільки в фантазії курєркового підюдника!), щоби „українськими написами освідчували назовні „український“ характер міста“.

„Огірчення і біль“ істнує у Львові також із того приводу, що ніби то урядовці української національности є упривілеєні, бо вони ніби то є скупчені виключно у Сх. Галичині — тоді, як урядовці польської народности терплять кривду, бо їх переводиться в корінну Польщу.

„В той спосіб Всходня Малопольска одержала цілі кадри українських урядовців, які більше займаються агітацією і підбурюванням темних мас, як працею для держави, бо радше стараються їй шкодити“.

Польське громадянство, внаслідок „безрадність і дезорієнтацію міродатних чинників і змобілізовани кадр урядовців агітаторів, оплачуваних з польських кишень, почувається у Львові як на вульвані і попадає в стан повної депресії“.

Не будемо вичерпувати всіх цих підюджуючих фантасмагорій, а згадаємо лише, немов то „українці віддавна були зорганізовані й озброєні і натрапили на безборонне польське громадянство та на безпорадність властей безпеки, які не знали, як поводитись в часі кривавих випадків, щоби... не паразитися Варшаві...“

Українці є так страшно упривілеєні, що для їх гарних очей нема у Львові відділу ПКО і через них не будується надавчої радіостанції, щоби „виклади і концерти, надавані в польській мові, не „дразнили“ українських агітаторів.“

І висновок:

„Як довго трізатиме стан річей „поменшування“ польського населення коштом зле зрозумілої толеранції супроти українців, так довго польське громадянство у Львові підлягатиме депресії і пригнобленню“.

Тепер — мовляв — є ще гірше, як було в рр. 1919—20, бо тепер

„українізм іде нестримним походом і то не революційним, але концесіонованим державою. А гроші, що обильно пливуть з Берліна й Америки в користь штучної українізації Львова, підтинають ноги і духа польському громадянству“.

„Методи гідні провокаторів“.

Під таким вимовним наголовком приносить львівська брукова „Газета Поранна“ передову статтю, в якій між іншим, читаємо такі висновки:

„В конкретному випадку ціль провокаторів осягнена тільки в дуже незначних розмірах. Викликаний відрух польської суспільности був нагальний, але скоро його стримано. Велику заслугу в тім напрямі має львівський воєвода, якого щасливій інтервенції завдячує передовсім львівський університет, що не втягнено його у крутіж національної боротьби. В результаті вже по кількох днях замісць **плянованого напруження** — маємо цілковите відпруження, доказ, що польська суспільність при усій своїй запальности є зріла. Однак ми згадали, що спроби виведення мас з рівноваги можуть повторитися. Не знаємо, коли це буде і в якій формі. Не знаємо також, чи по дошкуляючих втратах, які приніс 1-ий листопад українській стороні, не піде через ті підземні канали, що лучать офіціяльну українську політику з всякими УВО, узасаднена рада: дайте, панове, вже спокій, бо це вас за дорого коштує. Але на всякий випадок треба бути приготованим, треба його радше сподіватися, ніж обманювати себе безчинністю противника. **А на випадок нової провокації належить робити так, щоби реакція з нашого боку не була на млин другої сторони. Реакція мусить бути продумана і доцільна**“.

Щож? Коментарів не даємо і вони хіба непотрібні.

1868 — Просвіта — 1928 р. Це предовга дорога освідомлюючої праці над Тобою, Громадянине. Подумай, чи Ти виконав свої зобовязання супроти Просвіти?

Закарпаття.

Краєві й окружні вибори.

Дня 2. грудня ц. р. відбудуться на Закарпатті краєві й окружні вибори. Всі політичні партії приготовляються заздалегідь до цих виборів, щоби провести якнайбільше своїх кандидатів. Чеські партії розвинули вже горячкову діяльність, особливож чеська аграрна партія.

Наші економічні досягнення.

Найбільша наша фінансова інституція на Закарпатті, „Підкарпатський Банк“, акц. т-во в Ужгороді, може повеличатися дуже гарним розвитком, ставши важним і консолідуючим чинником цілої Підкарпатської Руси. „Підкарпатський Банк“ приступає саме тепер до здвигнення монументальної банкової палати в Ужгороді в самім центрі міста, а в Хусті і Мукачеві вже збудував прегарні доми для своїх філій. Дім у Густі стоїть у найбільш оживленій части міста і є його окрасою, а дім у Мукачеві, поставлений напроти церкви, своєю красою і солідністю дуже добре гармонізує з тою богатою частиною міста, в якій він находиться. Дня 28 м. м. віддано цей дім до ужитку загалу. — Тиха, але солідна і витревала праця приносить свої овочі.

Нова орієнтація жидів.

Ужгородська „Свобода“ повідомляє: Наші жиди в найновіших часах орієнтуються на аграрну партію. Це значить, що буде видаватися ще більше ліценцій і буде будовано ще більше чеських шкіл...

Ясінь має 42 коршми!

В Ясіню є 42 коршми, з того 32 в руках жидівських. З того найкраще видно, як там дбають про добробут та освіту наших гуцулів.

Арештування редактора „Карпатської Правди“.

Йосиф Бойчук, редактор комуністичної „Карпатської Правди“, написав у травні м. р. в своїм органі статтю, в якій заявив, що якби Чехословаччина виповіла війну Радянському Союзові, то комуністи звернуться проти чехословацької армії. За цю статтю ужгородський суд засудив Бойчука на 3 місяці тюрми і тепер його арештовано для відсидження тої кари.

Відкриття памятника Масарика в Ужгороді.

Дня 28. м. м., в 10-ліття чехословацької республики, відслонено в Ужгороді святочно памятник през. Масарика, роботи закарпатської скульпторки Масличевої. В святі брали участь уряди, військо, церква, ріжні установи, школи і маси народу. Промовляли: посадник міста Констан ин Грабар (перший — по українськи), др Маркль (по чеськи), Петро Сова (по російськи), А. Маргочій (по мадярськи) і Террай (по словацьки). Після відслонення памятника зложено під ним 35 вінців. Памятник має 7 метрів висоти, його основа з граніту, а фігура през. Масарика в стоячій поставі — з бронзу. Памятник коштував 250 тисяч ч. к. Місто Ужгород було прикрашене чеськими державними й жовто-блакитними прапорами. Після відслонення памятника відбулися в місті ріжні торжества.

За океаном.

Поміч „Рідній Школі“.

Дня 14. жовтня ц. р. відбулося велике віче в справі допомоги „Рідній Школі“ в Нюарку, Н. Дж. На віче прийшли наші люди без ріжниці партійних чи інших поглядів і після палкої промови старокраєвого делегата п. Ясінчука зібрано на допомогу „Рідній Школі“ понад 700 долярів; крім того зложили окремо 25 долярів на дальшу його подорож, щоб не рушати нічого із зібраних сімох соток. Предсідником віча був власник фотографічного закладу Григорій Ділоха, котрий дуже гарно його перевів і сам причинився до успіху збірки. На вічу були переважно люди

Є. ОНАЦЬКИЙ.

Неаполь — місто і море.

Ось я і в Неаполі. І відразу перше розчарування! Неаполітанський бруд став просто приповідковим. І всякий більш-менш поважаючий себе турист уважав своїм обовязком довго і совісно захоплюватися красою неаполітанської природи і так само довго і совісно обурюватися брудом і нахабством неаполітанських мешканців.

І відразу розчарування. Неаполітанський двірець далеко кращий і більший за римський. Юрба туристів, вилізши з потягу, непомітно розстанула в безконечних салях і коридорах. При виході — величезний дивнюг готелевих прислужників вигукував назви своїх готелів, але заховувався цілком спокійно і не рвав з рук мого бідного куферка, як я того ждав. Від двірця до вулиці в безконечність ішла низка чорних авт — таксі, — і на чолі стоїн поліцай у парадній формі, слідкуючи, щоб шофери дотримували черги. Ніодин з них не міг рушити з місця, поки поліцай не махав йому рукою. Тут я найшов більш ладу і дисципліни, ніж у Римі. Пізніше я найшов теж і більше суворости та поліційного догляду взагалі. В провінції завжди намагаються довести накази столиці — до абсурду, і не дурно і в нашій Галичині деякі священики та епископи хотять бути більшими католиками, ніж сам Папа римський.

Та ці мої думки мабуть були дуже не до речі, бо зараз же я був винагороджений за них доброю гулею на лобі, — таксі тут далеко нижчі, ніж римські, і я, занятий очевидячки новими вражіннями, не розрахував добре розмірів. Більше я в Неаполі автомобілями не користувався. Не брав я ні таксі, ані автобусів, ані візників, — бо і за ті три чверти години, що провів в цьому першому таксі, добре пізнав всю привабливість неаполітанського бруку. Майже всі вулиці в Неаполі вимощені величезним камінням або камінними плитками, і лише в останні часи почали вживати асфальту. Тому після гладеньких римських вулиць мені здавався справжньою мукою цей переїзд від двірця до вулиці Кораччольо, де жила місс Аллен.

Зате тут я відпочив і тілом і душею. Автомобіль плавко біг по асфальту, а око так само плавко бігло по блакитному морі, зачепляючись сям-там то за біле вітрило, то за маленьку чорну крапку рибальського човна то за далекі гори протилежного берега Неаполітанського заливу. День видався напрочуд гарний. Блакить заливала весь простір і виявляла головну красу італійського півдня. Та мабуть і кожного півдня — красу світла і барв. Як відчуваєш тут силу сонця, цього давнього бога клясичного людства. Він дійсно тріюмфував тут, кидав повними жменями блискучі проміні на радісне море, і воно тремтіло і сяло під цим дощем світла. Мимоволі пригадуєш Нереїд, цих жартівливих німф моря, з блискучим волоссям і великими задумливими очима, а найбільш — одну з них — Партенопею, що, піднісши над хвилею своє біле прегарне обличча і роскішний чарівний бюст, слідкувала, як втомлений корабель Уліса складав свої ціровані в довгих мандрівках вітрила, і готувалася розпочати свій привабливий, але такий небезпечний спів морської Сирени.

„Кастель дель Ово“ — сказав мій шофер, і я з цікавістю глянув на те місце, де колись стояло святилище прегарної німфи, а тепер підносилися старі, задимлені мури середнєвічного замку, що служила для модерних неаполітанців військовою вязницею. Вузька смужка землі вязала його з землею, формуючи маленький півострів, і навкруги роїлося від рибацьких човнів та невеличких суден під вітрилами. Скільки гинуло їх підчас бурей — у розлючених хвилях, — але певно ніхто на них вже не згадував про давню Сирену, що ніби вигублювала давніх моряків. Іменем Сирени — Партенопеи — називалося колись і саме місто, але, зі зміною ріжних обставин, загинула чарівна Нереїда, загинуло і її місто, замісць нього виросло Нове місто — Неа Поліс, або вже по нашому Неаполь.

От ми і приїхали. Обшарпаний хлопець, син портієра, схопив мій куферок і заявив, що він мусить його нести, бо в ліфт не вільно класти куферка. Ліфт для людей, але не для їхніх річей. Але і „люди“ мусять платити за кожний раз по 20 чент. Таке правило в Неаполі. Проти „правил“ не підеш. Але на всякий випадок я поцікавився знати, чи нема в Неаполі ще якихось цікавих „правил“, і довідався, що є. Наприклад, вихідні брами на вулиці мусять обовязково замикатися в 12-ій год. ночі, і можуть бути відімкнені лише в 7 год. вранці. Колиж ви прийдете на пять хвилин пізніше чи на пять хвилин раніше від встановленого терміну, однаково, чи ви мали би прийти чи вийти, то мусите платити 2 ліри. Не більше і не меньше. Все те точно встановлено і виміряно. На все мусить бути дисципліна

Певно, річ добра дисципліна, особливо, якщо вона встановлюється портієрами. І тут я пізнав ще одну ріжницю між столицею і провінцією: в Римі портієри вже вспіли цілковито перейнятися свідомістю своєї людської особистої гідности і, встановивши з непохитною певністю, що ніч дана людям для спання, повиймали дзвінки з вихідних брам. Ви можете дзвонити і бити в браму, скільки вам забагнеться, ви можете навіть використовувати всі свої природні — як руки, ноги і навіть го-

які належать до церков, тому радо скинули свої лепти, бо в них серце добре, християнське. Співав підчас віча хор греко-кат. церкви. Ця збірка — це перша більша жертва на „Рідну Школу“, яку зібрав делегат „Р. Ш.“ в Америці п. Лев Ясінчук. — Побажаймо, щоб його віча повелися всюди так добре, як у Нюарку.

Вистава „Наталки Полтавки“ в Филаделфії.

Вистава „Наталки Полтавки“ в Филаделфії, уладжена заходом Комітету Української Школи дня 21. Х. ц. р., стягнула знову масу української і чужої публики до Української Галі при Норт Френклин улиці. Галя була заповнена до останнього місця, а багато осіб мусіло відійти додому, бо не було навіть де стануги. Сама вистава принесла рідке задоволення глядачам. Група ню-йорських артистів відіграла безсмертну українську оперету так уміло й гарно, як це можуть зробити тільки добрі фахові актори, що десятки літ провели на службі театрального мистецтва. Це були: опер. співак Мих. Швець (виборний Макогоненко), Петро Гурський (возний), Віра Барчанівна (Наталка), артист київських театрів Осип Давиденко (Петро) і М. Грушко (Микола). Після вистави була концертова частина. Виступали всі артисти зі співами й декламаціями. Співав хор і танцював балет танцюристів. Вечір приніс значний дохід, який піде на фонд „Рідної Школи“ у Филаделфії.

Орган дяко-учителів у Злучених Державах.

Товариство українських католицьких дяко-учителів в Америці зачало видавати свій орган п. з. „Українські Шкільні Вісти“. Часопис виходить що-місяця і коштує 1 доляра річно. „У. Шк. Вісти“ посвячені спеціяльно викладам і навчанню граматики української мови, історії і географії України, а також і письменству, особливо новим працям американських українців. Перше число містить тільки праці в українській мові, а на будуче будуть теж праці і в англійській мові (з життя українського народу й іміграції). До редакційного комітету „У. Шк. Вістей“ належать: голова Товариства Теодозій Каськів, секретар Йосиф Буката і член виділу Андрій Гела.

В кого в Листопадове Десятиліття визвольних змагань не проснулося сумління, кого не болить наше спільне горе, той тільки може забути й про Українських Інвалідів! 1—1

Ріжні вісти.

НІМЕЦЬКИЙ І УКРАЇНСЬКИЙ КЛЮБИ НЕ БЕРУТЬ УЧАСТИ В СВЯТ. ЗАСІДАННІ СОЙМУ

Український і Німецький Соймові Клюби вислали до маршалка сойму письмо, в якім повідомляють, що в святочнім засіданні сойму з нагоди 10-ліття незалежности Польщі не візьмуть участи.

Білорусини заповіли також, що у святочнім засіданні сойму не візьмуть участи.

ПОЛК. СЛАВЕК ПЕРЕД МАРШАЛК. СУДОМ.

На вівторковім засіданні сойму прийшло до великої авантюри між послами з ППС і ББ, коли пос. Славек (голова клюбу ББ) назвав уступ промови пос. Марека (в якім той торкнувся інтерву марш. Пілсудського про сойм) „безчельне лайдацтво“. Пос. Марек це був у соймі, салі підчас промови Славека. Тепер пос. Марек просить марш. Дашинського, щоби цю справу згідно з соймовим регулямином передав маршалківському судові для розглянення. Членів марш. суду мають покликати в пятницю. Пос. Марек як соціяліст не покористувався двобоєм, але невиключене, що пос. Славек ухилиться зпід інгеренції маршалк. суду.

ОКРЕМИЙ БІЛОРУСЬКИЙ КЛЮБ.

Білоруські посли Єремич, Каруза та Степович, які досі належали до Українсько-Білоруського Соймового Клюбу, виступили з нього й утворили з білоруськими сенаторами Богдановичем і Рогулею окремий Білоруський Клюб. Головою Клюбу є Єремич.

НЕВДАЧА ПОЛЬСЬКО-ЛИТ. КОНФЕРЕНЦІЇ.

Дня 7. листопада відбулося в Кенігсбергу друге й останнє засідання польсько-литовської конференції. Вальдемарас сказав, що в протоколі першого засідання змінено сенс одного речення так, що теперішній лит. уряд мав би визнати приналежність Вильна до Польщі. Залеський збивав Вальдемарасове твердження. „Ішедевіт“ повідомляє, що польське мін-ство закорд. справ предложить Лізі Націй звіт із конференції. Польща поставить внесення, щоби Ліга зліквідувала цей конфлікт.

ПОВАЛЕННЯ ПОРТУГАЛЬСЬКОГО УРЯДУ.

З Лісбони прийшла вістка, що військова партія приневолила уступити цілий португальський уряд.

ВЕЛИКИЙ СЕЛЯНСЬКИЙ КОНГРЕС У РОМУНІЇ.

В Сібію (Германштадт) має відбутися великий селянський конгрес. Від кількох днів тисячі селян обсідають поїзди, що їдуть до Германштадту. Зал. власти безсильні. Селяни сідають на дахах і сходах вагонів. Мін-ство залізниць просило військової власти привернути порядок.

КІНЕЦЬ КРІЗИ В РОМУНІЇ?

В Букарешті відбулися наради ріжних політ. партій. Тітулеску приїздить до Букарешту 8. листопада і в пятницю сподіються ліквідації кабінетної крізи.

ВИБУХ ЕТНИ.

Вибух Етни не припинився, навпаки скріпився. Лява дійшла до місц. Машалі, що має 10.000 мешканців. Деякі доми вже знищені. Друга менша струя ляви пливе до Нунціята. Міст залізниці, що йде довкола Етни, зірваний. З Машалі видно лише церковні вежі і кілька домів, вище побудованих. Усі інші будівлі залиті лявою. Населення втекло завчасу.

ГУВЕР ПРЕЗИДЕНТОМ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ.

По скінченні обрахунків, республиканський кандидат на президента Зл. Держав Герберт Гувер одержав загалом 444 голосів, а його противник Сміт лише 98.

Добро „Просвіти“ — це добро цілого народу, а зокрема кожного з нас.

НОВИНКИ

— **Складайте жертви на фонд допомоги політичним вязням у „Дністрі“.**

— **На покриття шкід**, спричинених демонстрантами в друкарні „Діла“ зложили: д-р **Ст. Федак** 100 зол., службовики Повіт. Союзу Кооператив у Сокалі 10 зол. Крім того зложив на ту саму ціль громадянин **К.** зі Самбора 50 зол. з такою заміткою: „Замість принятя на іменини складаю 50 зол. на покриття шкоди в друкарні „Діла“ і закликаю всіх Дмитрів, Михайлів і Микол, щоби замісць на приняття гостей жертвували на покриття шкід.

— **Вчорашнє число „Діла“** зайняло староство грядське за цілу передовицю і за перший уступ зі статті „Три дні“ („Слово Польске“ у ролі ментора).

— **В справі дозволу навчання в середніх школах і учительських семинаріях.** Від шк. року 1929-30 буде міністерство жадати від кожного кандидата на учителя середніх шкіл і учит. семинарій кольоквій з педагогічних предметів і дидактики предмету, якого вони хочуть навчати і тільки на основі таких кольоквій буде давати **тимчасовий дозвіл навчання.** Отож усі, хто хоче від осени 1929 р. подаватися про дозвіл навчання й не має ще згаданих кольоквій, повинен у біжучому році записатися на ці предмети і подавати кольоквії (Ден. уряд. куратори ч. 10 з 25. жовтня 1928). — **А. Н.**

— **Віче польських академиків.** „Ґазета Поранна“ з 8. листопада повідомляє: В суботу 7. листопада відбулося в салі „Сокола Мацежи“ віче польських академиків у звязи з львівськими подіями останніх днів. Реферат виголосив студ. Салабан, який теж представив ряд резолюцій, які присутні одноголосно ухвалили. М. і. в тих резолюціях домагаються: розвязання т-ва „Луг“, заміщення час. „Діло“, розвязання т-ва українських студентів політехніки „Основа“. Далі домагається віче, щоби кураторія заборонила носити українській шк. молоді (затверджені тою кураторією) шапки, а щоби завела в гімназіях такі шапки, які носить польська молодь середніх шкіл. У дискусії торкнулися й української народньої школи, яку місто будує на закупленому митрополичому ґрунті. Ухвалили видати відозву до польської суспільности, щоби бойкотувала „Маслосоюз“ й інші подібні українські організації.

— **Оборонець Паваюка.** Оборону студента Паваюка, який виконав невдалий замах на польського консуля в Празі Люб[a]чевського, перебрав празький адвокат П. Прохазка. Д-р Прохазка добре обізнаний з українськими справами. „Чеське Сльово“ пише, що процес Паваюка буде сенсацією з огляду на покликання визначних політиків у характері свідків.

— **Вийшли на волю.** З арештованих у звязи з львівськими подіями випущені дали з дальшого... українці: Верхола, Ле... Дубрак, Радигін, Адамчук, Кузьга, Дурбак, Радигін, Адамчук, Кузь..., Мринцкий, Цичевська, Павлінка, Стоцька, Мрицака, Цичевська, Павлінка, Стоцька, ...цій, Цибульський, І. Рудницький, Гр. Лужницький і Р. Лужницький.

ОПЕРАТОР
Д-р Яків Зельцер
887 **повернув** 2-2
і ординує вул. Фредри 7.

— **Ріжні вісти.** Уряд міської цензури в Римі заборонив давати якінебудь воєнні фільми. — Американська преса, що має власну телеграф. сітку внесла тепер до влади прохання, щоби дати до її вжитку три довжини радіових хвиль з метою мати свобідну інформаційну службу. — У Парижі поклали угольний камінь під новий музей кольоній, з нагоди наміреної міжнародньої кольоніяльної виставки на 1931 р. — У Філядельфії перевели цікаві спроби передачі картин з літаків, яких сто апаратів перебрало виразну фотографію Ліндберга. — Американська організація Ку Клюкс Клян повідомила владу, що збанкрутувала, бо все, що мала, втратила на агітацію проти католиків і Сміта. — Побитий боксер Демпсі пробував щастя на сцені і грав зі своєю жінкою Естелею Тейльор у пєсі „Велика боротьба“. Але публика побачивши, що він боксується у цій пєсі тільки на жарт, перестала ходити до театру і театр збанкрутував.

— **Україніка.** У вересні й жовтні ц. р. видруковано в щоденнику „Прагер Прессе“ такі статті й замітки з обсягу української культури: 1. IX. — „Недруковані листи Богдана Хмельницького“, 4. IX. — „Україна“, 5. IX. — „Полтавський музей“, 6. IX. — „Малаюк і Рільке“, 7. IX. — „Українські килими“ й „А. М. Тільшова в українськім перекладі“, 18. IX. — „Українське народне мистецтво“. 15. IX. — „Українські наукові публікації“ 20. IX. — „Празькі українські поети“ (про Б. Гомзина), 27. IX. — „Провідники по Україні“, 28. IX. — „Новий керманич ольбійських розкопів“, 30. IX. — „Чехословацьке число „Червоного Шляху“ й „Українські народні зразки“, 2. X. — „Де колись дзвонили дзвони“ (про Лаврський музей у Київі), 12. X. — „Чужомовна література по-українськи“, 18. X. — „Нове народне мистецтво на Україні“ (про т. зв. Нові печери в Чернигові), 25 X. — „Українське число журналу „Le Nervie“, 28. X — „Нові видання Державидава“ й „Швейк у Київі“, 31. X. — „Записки Українського Наукового Інституту в Берліні“.

— **Своя своїх не познаша.** У „Пролетарській Правді“ з дня 4. листопада у великій статті про останні львівські події находимо низку прізвищ наших послів: Целевич називається там „Сиделевич“, Лішинський — „Леашинський“, Луцький — „Луп“. Такі точні інформації має український часопис у Харкові про галицьких політиків. Прошу тепер уявити собі, як у „Пролетарській Правді“ виглядають турецькі та індійські прізвища. Неодин із них напевно називається там „Риков“, а виходить „Сталін“.

— **З німецької преси.** Адміністрація пресової виставки в Кельн (Кольонь) подала статистичні дані про пресу на підставі зібраного там матеріялу. Із них даних виходить, що 7 німецьких часописів існували ще в XVII віці. Найстаршим нім. часописом є „Магдебургер Цайтунг“, якого перше число вийшло 1626 р. Перше число „Фоссіше Цайтунг“ появилося у 1703 р. Цікаво, що скількість часописів у Німеччині після війни зменшилась. В 1914 р. виходило їх 4221, а з кінці 1927 р. — 3257 себто на 22,8 відсотків менше. Правда, що населення Німеччини зменшилось наслідком мирових договорів на 14,6 відсотків. Треба зважити й те, що часописи після війни сильно збільшили свій обем і придбали багато більше передплатників.

— **Спадщина марсейського Ляндрі.** Пер Рей, злочинець, що вмер в голоду перед процесом, узявши до гробу історію своїх трьох останніх убивств, залишив 140.000 фр. майна. Не зважаючи на темне (майже безсумнівно) походження цих грошей, вони переходять на власність безпосередніх наслідників злочинця. Закон стоїть на становищі, що Рей помер як обвинувачений, а не засуджений. Його злочини, майже очевидні для всіх, не були формально доказані на суді, а початий процес наслідком його смерти, припинений. Майно Рея мають дістати його діти. Але наслідники жертв Рея не вдоволяться такою формальною полагодою справи і ведуть процес з дітьми злочинця, щоби відобрати майно, яке належало до вбитих ним „марсельських“.

— **Бернард Шоу про Лігу.** Славний англійський письменник вибрався на останній звід Ліги Націй, щоби приглянутися її засіданням. Ось як він ... на ... побуту ... Послідний ... ниці зробив у пєсі.

дова — приладдя, і всі штучні, які тільки вам під руку підвернуться, — це не може вплинути на портієра, — він мусить кріпко спати у рожевих снах. Тому в Римі всяка дбайлива і розважна людина, якій не подобається спати десь на вулиці, під гарною, але всеж не дуже затишною пальмою, або в затишному, але дорогому готелю, — припасається ключами. В Неаполі „професійний“ рух і людська гідність міряться двома лірами. Не більше і не менше.

Міс Аллен зустріла мене дуже привітно, наказала віднести мої речі до призначеної для мене кімнати і порадила „бути готовим до обіду“, до котрого покличе мене, за кілька хвилин, на згук ґонґу.

Кімната моя виходить просто на море. Відділяє мене від нього лише вулиця та кілька рядів накиданого великого каміння, що має захищати вулицю від хвиль розбурханого моря. Але, як я потім довідався, це не дуже захищає, і в великі бурі хвилі досягають майже до самого будинку.

Чекаючи на ґонґ, я спинився на бальконі і одивився. Наліво бігла вулиця Караччольо, з зеленою гірляндою дерев Національного Парку з одного боку і блискучим морем з другого. Далі йшли будинки Ехійської гори над Замком Ово, а ще далі, торчав Везувій і курив свою вічну люльку. Просто проти мене бігло море в білястих веселих хвилях, а, не добігши, розбивалося об каміння і вкривало їх своїм шумовинням. В далечині підносилися гори, світлі і білясті, як хмарки. І все було таке гарне, таке світле, таке чарівне. Було приємно дивитися, було приємно нічого не думати, віддаватися одним лише враженням зору. Не раз і не два я вже ствердив, що жадна картина, жадний твір мистецтва не дорівнюють красі природи, бо в кожному, найбільш геніяльному творі ви знаходите лише шматок життя, лише відбиток його, його концентрацію, яка допомагає вам зрозуміти його, скласифікувати, підвести під певні льогічні категорії, — але залишає вас поза ним. А тут ви ніби самі входите в пейзаж, ви самі живете з ним, вам залишається лише віддатися йому, і він входитиме в вас через всі шпари тіла, наповнюватиме вас якоюсь тихою радістю і насолодою, — ви відчуваєте, що все живе навкруги вас і що ви живете разом зі всім.

Але ось і ґонґ.

За напівкруглим столом я знайшов вже господиню і трьох незнайомих мені осіб, імен котрих я також само не розібрав, як воно певно не зрозуміли мойого. Ах! Ці формальности знайомлення...

Але за кілька хвилин ми всі вже так розмовляли, немов давні знайомі. Розмова точилася жваво і цікава. Про неї другим разом.

ТРИКОТАЖІ

ґарсонки, жакети, панчохи, мужеські камізольки, рукавички, скарпитки, як також цілий ряд артикулів, що входять в обсяг одягових виробів

872 по найнищих цінах ринкових поручає 3—10

Ф-ма ТАДЕИ ВІТЕК, Львів, вул. Рутовського ч. 1.

засідання Ліги Націй це в найліпшому разі піск у роді Різдвяних бажань, а в найгіршому — гумбуг. Підчас мого побуту в Женеві, преса забавляла публику ліговими промовами, які безпечно могли були бути виголошені тому 50 літ. Ціле щастя для Ліги, що саля зібрань виглядає як театр, а по боках є три великі заслони, з яких виходять молоді дівчата з бюр секретаріяту Ліги. Коли яка дівчина має гарний новий одяг, вона рада, аби на неї звернули увагу. Тому відслонивши заслону, вона стає в драматичній поставі і глядить на салю. Це звертає увагу публики, а далі всіх діговців і промовця. Той бачучи оживлення на салі, думає собі: Ну, врешті вкінці моя промова порушила публику. Але інакше він не мав би до кого докінчити її, бо половина публики вже звичайно вийшла, а друга попадає в глибокий сон. Хіба ще одна промова Бріяна може зацікавити Лігу, але позатим то дівчата мусять ратувати її перед сном".

Театри.

Великий Міський Театр:
Пятниця 9-го, г. 7·30 веч. „Дякую за службу".

Кіна.

„Аполльо": „Президент".
„Лев": „Дикунка".
„Оаза": „Тітанік".
„Палас": „Ягода вулиці".
„Фатаморгана": „Виродження".

Дописи.

ЛУЦЬК. („Рольнік". — З діяльности „Просвіти".) Нема-то кращого політика і вчителя, як життя. Люди фантазують, ошукують себе солодкими мріями, або, навпаки, намагаються ставити перепони тому, що не згоджується з їхніми фантазіями, — а життя робить своє: фантазії розбиває, перепони усуває, торощить штучні комбінації й саме виводить людей на пряму стежку. В той час, коли над Волинню лунає пісня про „співжиття", а деякі українці вірять у його можливість в реальному житті, в Луцьку сталася дрібненька подія, що досадно показала всю голу правду цього співжиття. Тут існувало сільсько-господарське т-во „Рольнік", у члени якого романтично настроєні деякі українці втягнули біля 70 відсотків усього їх складу, а завдяки цьому й самі їли маленький шматочок хліба. Здавалося, що ідея співжиття сконкретизована. Та скликано загальні збори. Сталося так, що явилися майже виключно поляки-осадники. Знялася буча ізза того, що до „Рольніка" заведено україïство — український напис на шильді поруч з польським, іноді українське слово до дядька, що не розуміє по польськи, присутність українців-службовиків. П. Грабовському, що допустився таких „злочинів" у „Рольніку", висловлено вотум недовіри, „Рольніка" перероблено на „Осаду", а романтичним українцям дано до зрозуміння, що більше нема потреби в їхній допомозі. „Мурин зробив своє діло — мурин може відійти". З цього приводу в Луцьку в регіональних колах повстало замішання. Прообраз дійсного „вспулжиця" явився за рано. Ходять чутки, що вживається заходів в напрямку анульовання постанов зазначених зборів та продовження старого співжиття. Та факт залишиться фактом. Він починає приводити романтиків до думки, що єдиною ідеальною формою співжиття є: **жити окремо** по заповіту: „що твоє — то твоє, а що моє — то тобі зась до того". Так розмежувалися де-в-чому українці, росіяни, жиди, німці — й співжиття в них протікає без тих гістерій, болів і корчів, якими є повні українсько-польські відносини. — Після кількох місяців сумної перерви драматичній секції при „Просвіті" нарешті вдалося силами присутніх тут фахових артистів за допомогою аматорів відкрити театральний сезон: 28. жовтня в міському театрі відбулася пополуднева вистава драми „Безробітні". Участь у ній брали артисти: п. п. Орел, Орлова, Шафарчук, Слепняк і Бахів. В антракті голова драматичної секції В. Островський оголосив, що „Просвіта" має на думці стало давати пополудневі вистави для селян, робітників, учнів і т. д. На свято 10-ліття „Просвіти" підготовляють пєсу „Гетьман Дорошенко". Луччанин.

ПІДГІРСЬКА ПАРОХІЯ, станія 3 клм. (на Філії), перква і хата муровані, дуже догідна для посилаючих діти до школи, поле добре, числення пар Перем. дієцезія до заміни за рівновартісну. — Зголошення: Уряд парохіяльний, Лужок горішний, поч. Спас. 883 3—3

КОНЦИПІЄНТ адвокатський з докторатом і практикою судовою і адвокатською пошукує посади у адвоката. Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Юрист". 888 2—3

ТКАЦЬКО-килимкарський курс (4-місячний) для інструкторів (ок) розпочинаєся дня 22. XI. ц. р. По курсі публичні свідоцтва, оплата 15 зол. — Зголошення: Ткальня „Textyl", Рава руська. 890 1 3

ФОТОГРАФ ЯНУШЕВИЧ, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої) Тел. 59 60. 882 3—5

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик препізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5 3 117-?

ШОВКИ, вельвети і інші матеріяли на сукні і підшивки найдешевше БЛЯУШТАЙН вул. Валова ч. 11. 818 5—6

НА РАТИ ОТОМАНИ 55 зол. КАНАПКИ 55 зол., фотелики до розкладання 45 зол. — Фабрика Закс, вул. Личаківська ч. 132. 5—12

SUNLAJT MYDŁO SUNLIGHT

Приходить сонце до хати.

ВИПЛАЧУЄТЬСЯ негайно суму 20.000 зол. кожному, хто в який небудь спосіб міг би доказати, що мило Sunlajt має в собі шкідні домішки. Мила Sunlajt уживають не тільки до прання, але і до домашніх порядків. Мило Sunlajt є найбільше розповсюдненим милом на земській кулі. це є оречення ґаздинь всіх народностий

SUNLAJT МИЛО

Lever Brothers Limited, Англія.

P.S.L. 1-24

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Чавс Іван, інвалід Української Галицької Армії, родом з Лешкова пов. Сокаль, помер дня 5. XI. в Загальнім шпиталі у Львові в 31. році життя. Покійний стратив ногу в українсько-польській війні, а в таборі полонених занедужав на сухоти, які й приспішили його смерть. По повороті з табору знайшов захист у Домі Українських Інвалідів у Львові, а останній рік провів у Захисті для інвалідів-сухітників У. Г. А. у Винниках. — В. И. П.!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича на Волині.
Турійськ
10. XI. День і Ніч.
11. XI. Вій. 846 8—?

„Секція Помочі Доростаючій Молоді", що утворилась при Краєвім „Т-ві Охорони Дітей і Опіки над Молоддю" для матеріяльної допомоги учням середніх шкіл, комунікує нам: Дотично комунікату секції, поміщеного в „Ділі" з дня 3. листопада ц. р. ч. 246, про збірку одягу, білля, продуктів і книжок або грошей для бідної шкільної молоді, управа секції просить усіх громадян, що бажають такі жертви складати, відставляти їх не до домівки Пласту, але до управи філії української академічної гімназії при вул. Рутовського (будинок Народного Дому)

Присилайте передплату!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЛІЖКО мосяжне на рати 200 зол. На провінцію без поруки. Фабрика Закс, Личаківська 132. 753 5—12

ПЛАТИМО високі ціни за золото, бриляити і перли Домбровскі-Розвадовскі, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2, Оцінка безплатно. 2481 2?—?

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

432 **Пересвітлення Рентгеном.** 8—24

ДО ЧЛЕНІВ ПЕНСІЙНОГО ІНСТИТУТУ У ЛЬВОВІ.

Пригадується, що VI. Звичайні Загальні Збори Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовиків у Львові відбудуться дня 10. листопада 1928 р. (субота) о год. 17-ій (5-та попол.) в салі Т-ва „Українська Бесіда" („Народний Дім") у Львові, вул. Рутовського ч. 22 І. з порядком нарад, оголошеним в щоденнику „Діло" ч. 241 (11.492) з дня 27. жовтня 1928 року.

ВИДІЛ
Старшини Пенсійного Інституту.

891 1—1

Д-р Мирон Вахнянин

повернув з Карльсбаду

мешкає і ординує

вул. Сенаторська ч. 11 а

892 **від год. 4—6.** 1—4

Дочці до виправи купи

гарне накриття столове

з альпаки або з плятеру

у фірмі

Антін Гальскі

ЛЬВІВ, вул. СОБІСЬКОГО 3.

1—1

ЛІЖКО полеве „Патент" з матерацом, займає як найменше місця **30 зол.** На провінцію висилаю по одержанню задатку. — Фабрика **ЗАКС** Львів, вул. Личаківська ч. 132. 894 1—5

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.